

Κείμενον - Μαρτυρία^(*) περὶ τῆς 'Εκκλησιολογικῆς ταυτότητος τῶν 'Ορθοδόξων 'Ενισταμένων

Η **ΙΕΡΑ** Μονὴ 'Οσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, ὑπὸ τὸν 'Αρχιμ. π. Σιλουανὸ (Λίβι), ἐπιτελεῖ ἓνα ἀθόρυβο, ἀλλὰ σοβαρὸ καὶ συνεχὲς 'Ιεραποστολικὸ ἔργον στὴν 'Ιταλία. Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ σημαντικῶν τῆς δραστηριότητων, ἀντιπροσωπεύεται καὶ στὸ Διαδίκτυο (διευθύνσις 'Ιστοσελίδος: <http://www.geocities/Athens/Cyprus/3147/>), ὅπου καὶ παρουσιάζονται ἐνδιαφέροντα ἐνημερωτικά, πληροφοριακὰ καὶ ὁμολογιακὰ κείμενα, κυρίως στὴν ἰταλικὴ γλῶσσα. Μεταξὺ ἄλλων, ἐδημοσίευσεν προσφάτως καὶ τὸ ἐν συνεχείᾳ κείμενον, τὸ ὁποῖο μεταφράσαμε ἀπὸ τὴν ἀγγλική, περὶ τῆς 'Εκκλησιολογικῆς Ταυτότητος τῶν 'Ορθοδόξων 'Ενισταμένων.

'Η 'Ιερά Μονὴ 'Οσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ Πιστόιας 'Ιταλίας.

Ποῖοι Εἴμεθα

'Η 'Ορθόδοξος 'Ιερά Μονὴ τοῦ 'Αγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ ὑφίσταται ἐπὶ μία δεκαετία· εἶναι μία μικρὴ 'Ορθόδοξος 'Αδελφότης, ἡ ὁποία ἀνήκει στὸν «'Ορθόδοξο Χριστιανικὸ Σύλλογον τοῦ 'Αγίου Μάρτυρος 'Αγαπτοῦ καὶ τοῦ 'Οσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ», ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ 'Αρχιμανδρίτου Σιλουανοῦ (Λίβι),

'Ηγουμένου τῆς Μονῆς. 'Η Μονὴ καὶ ἡ 'Ενορία, ὅπως ἐπίσης καὶ μικρὲς Κοινότητες ἀναπτυσσόμενες στὴν 'Ιταλία χάρις στὴν συνεχῆ δραστηριότητα τῆς Κοινότητος τοῦ 'Αγίου 'Αγαπτοῦ, ἡ 'Ελευθέρα Σχολὴ 'Ορθοδόξου Θεολογίας (ἐρευνητικὸς ὀργανισμὸς τοῦ Συλλόγου) καὶ ἡ Κοινότης τοῦ 'Αγίου 'Αγαπτοῦ, ἀνήκουν ὅλα στὴν Κανονικὴ Δικαιοδοσίᾳ τῆς Παραδοσιακῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, ὑπὸ τὴν 'Ιεράν Σύνοδον τῶν 'Ενισταμένων, τῆς 'Οποίας Κεφαλὴ εἶναι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός. 'Η ἐκλογή μας νὰ ἀνήκωμε στὴν Δικαιοδοσίᾳ τῆς Παραδοσιακῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας δὲν εἶναι αὐθόρμητη· ἀνεπτύχθη ἀφοῦ γιὰ πολλὰ ἔτη ἀνήκαμε σὲ ἄλλες Δικαιοδοσίες, ὅπως ἐπίσης ἀπὸ τὴν πνευματικὴ μας ἐμπειρία ἐντὸς τῆς 'Ορθοδοξίας. 'Εξεικονίζει τὴν πλήρη συμφωνία μας μὲ τὴς 'Εκκλησιολογικὰς Θέσεις, τὴς ὁποῖες συναντήσαμε στὴν ὁμολογία τῆς Πίστεως αὐτῆς τῆς Δικαιοδοσίας.

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Ὁρθόδοξος Σύλλογός μας ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 1988· πρῶτα ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ ἀργότερα ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, ἔχουμε παρατηρήσει μὲ βαθύτατο πόνο, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Πατριαρχείων σχετικὰ μὲ τὴν πολὺ ἐπιθυμητὴ ἐγκαθίδρυσι μιᾶς εὐαγγελικῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ἰταλία ἦταν μικρότερο ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὁ κάθε Χριστιανός. Στὴν καλύτερη περίπτωσι, ἡ ὑπαρξίς μας γινόταν ἀνεκτὴ καὶ εἶχαμε ὑποβληθῆ σὲ πολλοὺς περιορισμούς.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἀναγνωρίσαμε, ὅτι στὴν πραγματικότητα, ὅπισθεν αὐτῆς τῆς μὴ ἀποτελεσματικῆς συμπεριφορᾶς ὑπῆρχαν ἄλλα κίνητρα. Ὅλες οἱ οὕτω καλούμενες «ἐπίσημες» Ἐκκλησίες, περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο, ἔφθασαν σὲ ἕναν ἀνοικτὸ συμβιβασμὸ μὲ τὸν οὕτω καλούμενο «οἰκουμενισμό», ὁ ὁποῖος τῆς ὠδήγησε ἀναπόδραστα σὲ μία διπλωματικὴ γραμμὴ, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕναν πρόφρονα ζῆλο ἐξισορροπήσεως, εἰ δυνατόν, τῶν ἀντιθέτων. Ἄν ἡ ὑπαρξίς τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας στὸν οἶκο τοῦ Πάπα (Ἰταλία) φαίνεται νὰ περιλαμβάνη μία συμβιβαστικὴ συζήτησι γιὰ τὸν κάθε ἕναν, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται πολὺ περισσότερο νὰ ἀποφύγη τὸ θέμα τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ προσηλυτισμοῦ σὲ παραδοσιακὰς Ὁρθόδοξες Χριστιανικὰς περιοχὰς (μία πολὺ εὐκόλῃ ἐπιχείρησις [γιὰ τοὺς Παπικούς] μὲ ὅλα τὰ οἰκονομικὰ καὶ ὀργανωσιακὰ μέσα πού ἔχουν στὴν διάθεσί τους), ἐν τούτοις παραμένει μία ἐπείγουσα ἀνάγκη ἢ προσέγγισις τῶν ἑτεροδόξων πιστῶν τῆς Δύσεως (αἰρετικῶν) στὴν Ὁρθοδοξία τῶν προγόνων τους.

Ἔτσι, στὴν ἴδια αὐτὴ κρίσιμη στιγμῇ, πού ἡ δευτέρα χιλιετηρὶς τῆς δυτικῆς ἑτεροδοξίας ἄρχισε, ἡ Παραδοσιακὴ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε μετὰ τὴν ρωσικὴ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ρώσου Πατριάρχου Ἀγίου Τύχωνος, καὶ ἡ ὁποία εὐρίσκεται σὲ πλήρη κοινωνία μὲ τὴν Σύνοδο τὴν προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ, ἔχουν καταδικάσει κάθε εἶδους συμβιβασμὸ μὲ τὴν κίνησι τοῦ «οἰκουμενισμοῦ». Αὐτὴ ἡ κίνησις, ἡ «παναίρεσις τοῦ αἰῶνος», κατὰ τὸν μακάριο πατέρα Ἰουστῖνο Πόποβιτς, εἶναι τὸ πρῶτο βῆμα σὲ μία ἀναπόφευκτὴ ἐξέλιξι, ὁδηγοῦσαν σὲ μία συγκρητιστικὴ θρησκεία, στὴν «θρησκεία τοῦ μέλλοντος», ὅπως τὴν ἀπεκάλεσε ὁ π. Σεραφεὶμ Ρόουζ.

Αὐτὴ ἡ θρησκεία θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἀνάμιξι ὄλων τῶν θρησκειῶν τῆς γῆς καὶ κάθε θρησκεία θὰ παραιτῆται τῆς ἀξιώσεως κατοχῆς τῆς Ἀληθείας.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ἡ Ἀλήθεια κατοικεῖ στὸν Χριστὸ καὶ εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Ἰδιός! Ὁ Ὅποῖος διεκήρυξε: «*Εγὼ εἰμι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή*». Ἔτσι, οἱ γνήσιοι Χριστιανοὶ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἑαυτοὺς τῶν νὰ πέσουν θύματα ἑνὸς τέτοιου θρησκευτικοῦ ἀμαλγάματος, τὸ ὁποῖο ἔχει σχεδὸν ἀρχίσει νὰ διαμορφώνεται. Νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ μόνον τὴν Διαθρησκευτικὴ συνάντησι τῆς Ἀσσίζης ἢ τὴν συνάντησι πού ἐγένεε στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀγίου Πέτρου στὴν Ρώμη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1999.

Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν τὴν συνείδησι, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀπλῶς ἡ «*Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία*» καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως αὐτὴ διατηρεῖ ἀπαράτρωτη τὴν Ἀλήθεια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ταυτόχρονα, μὲ βαθεῖα λύπη, ἔχουν τὴν συνείδησι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀσθενεῖ, ἐφ' ὅσον ἡ αἵρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ μοντερνισμοῦ καὶ ἡ ἐκκοσμικεῖσις ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὴν ἱεραρχία τῆς. Γι' αὐτὸ, οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι

Χριστιανοί έχουν αποφασίσει να επιδείξουν την ένστασί τους σ' αυτήν την κίνηση, διακόπτοντες κάθε είδους κοινωνία με τους Οικουμενιστάς. Αυτή η διακοπή έχει δύο κυρίους στόχους:

1. να διατηρήσῃ τὴν Ὁρθοδοξία ἀκαინοτόμητη καὶ νὰ διαφυλάξῃ τὴν Ἀλήθειά Της ἀπρόσβλητη ἀπὸ κάθε συμβιβασμό·

2. νὰ δώσῃ ἓνα ἰσχυρὸ ἐρέθισμα στοὺς Οἰκουμενιστάς, γιὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ λάθος τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν αὐθεντικὴ Ὁρθόδοξη Παράδοσι.

Αὐτὴ ἡ διακοπὴ κοινωνίας δὲν εἶναι κάποιο εἶδος σχίσματος, ἀλλὰ ἓνα δικαίωμα κάθε Χριστιανοῦ, ποὺ βασίζει τὴν χριστιανικὴ του ζωὴ στὸ θεμέλιο μιᾶς ὀρθῆς ἐκκλησιολογίας καὶ στὴν ὑπακοὴ στοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. Ἀκόμη κι ἂν οἱ ἐπίσημες ἐκκλησίες ἔχουν χαρακτηρίσει τοὺς Ἐνισταμένους ὡς μὴ κανονικούς, οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ γνωρίζουν ὅτι στὴν περίπτωσι αὐτὴ οἱ πραγματικὰ μὴ κανονικοὶ εἶναι οἱ ἐπίσημες ἐκκλησίες, ἐφ' ὅσον ἔχουν παραβῆ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν ἐντόνως κάθε εἶδους σύνδεσμο μετὰ τὴν ἑτεροδοξία.

Καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ ἐπίσημες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες εὐρέθησαν σὲ μία τέτοια αἰρετικὴ κατάστασι. Ἄς ἀναφέρουμε ἐδῶ τὴν ἀποδοχὴ ἀπὸ Ὁρθόδοξους Ἱεράρχες τοῦ αἰρετικοῦ «*ἐνωτικοῦ*» τοῦ Αὐτοκράτορος Ζήνωνος· ἢ τὴν περίοδο τῆς μονοθελητικῆς αἰρέσεως, ὅταν ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχες ὑπέγραψαν τὴν αἰρετικὴ «*ἐκθεσι*» τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου· ἢ τὸν αἰρετικὸ «*τύπο*» τοῦ Κωνσταντίνου Β'. Αὐτὴ ἡ περίοδος ἔληξε μετὰ τὴν Ἐκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου οἱ αἰρετικοὶ ἱεράρχες ἀναθεματίσθησαν καὶ ὁ «*ἐνιστάμενος*» Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀναγνωρίσθηκε ὡς Στύλος τῆς Πίστεως.

Μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Εἰκονομαχίας· οἱ αἰρετικοὶ ἱεράρχες ἐγκαταστάθηκαν σὲ ὅλους τοὺς ἐπισκοπικοὺς θρόνους τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

Τὸ τελευταῖο παράδειγμα, ὅχι μικρότερας σημασίας, εἶναι ἡ Σύνοδος τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439), ὅταν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξου ἀντιπροσωπίας ὑπέγραψαν τὴν ἀποδοχὴ τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάρκο τῆς Ἐφέσου, τὸν δεύτερο πραγματικὸ Ὁμολογητὴ.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὑπῆρχαν κάποιοι ἐνιστάμενοι, ποὺ διετήρησαν τὴν Πίστι καὶ τὴν Παράδοσι, ὅπως διαβάζουμε στὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «*οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ οχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι*».

Ἡ αἵρεσις, ἡ ὁποία ἐπαγίδευσε αἰῶνες πρὶν τοὺς ὀρθοδόξους ἱεράρχες καὶ ὠνομαζόταν Μονοθελητισμός, Εἰκονομαχία καὶ Οὐνιτισμός, σήμερα καλεῖται Οἰκουμενισμός!

Ἡ Παραδοσιακὴ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προέκυψε στὴν Ἑλλάδα, ὅταν ὑπὸ τὴν ὄψησι τῆς καινοτόμου κινήσεως, τῆς ὁποίας κύριος ἐκπρόσωπος ἦταν ὁ Μελέτιος Μεταξάκης, ἕνας Μασῶνας, εἰσῆχθη τὸ νέο ἡμερολόγιο.

• **Τὸ κείμενο** κατακλείει μετὰ παραπομπὴν στὰ ὑπόλοιπα δημοσιεύματα ποὺ παρατίθενται στὴν Ἱστοσελίδα, πρὸς εὐρύτερα καὶ πληρεστέρα κατανόησι καὶ ἐμβάθυνσι τῶν ἀναφερομένων ἐδῶ θεμάτων.

